

právo vlastnické, nýbrž spokojuje se pouhou držbou, a to držbou ve smyslu § 309 o. z. o., t. j. faktickou mocí těch kterých osob nad pozemky tvořícími honební území s vůlí, míti je za vlastní.

Soud trvá na tomto názoru i dnes a k vývodům odvodního spisu zúčastněné strany podotýká: Odvodní spis uznává sice, že je rozhodnou držba, namítá však, že o. z. o. zná u nemovitostí pouze držbu knihovní, které se nabývá toliko vkladem do knihy pozemkové. Tímto názorem přichází však v rozpor jak s předpisy o. z. o., které nesporně uznávají fysickou držbu ve smyslu § 309 o. z. o. také ohledně nemovitostí (sr. §§ 312, 1468, 1470, 1498) a nejpodstatnější právní účinky držby, t. j. ochranu její proti svémocnému rušení a odnětí držby (§§ 339, 345—347) právě jen s touto fysickou držbou spojují, tak i s převážným názorem theorie, dle něhož t. zv. knihovní držení o. z. o. není vůbec držbou, nýbrž značí toliko faktický stav, že určité právo je někomu zapsáno v knihách (viz Randa: Besitz vyd. IV. str. 126 sq., Krainz: System I. 459 sq., Stubenrauch Komm. I 423 sq., Mayr: Lehrbuch. I. 329 a j.).

Že pak §§ 2, 4 a 5 česk. zák. hon. nemají na mysli t. zv. knihovního držitele, nýbrž držitele fysického ve smyslu § 309 o. z. o., je patrné z toho, že předpokládají možnost výkonu myslivosti a tedy zřejmě fysickou moc dotyčného držitele nad těmi kterými pozemky.

Odvodní spis zúčastněné strany poukazuje dále také ještě se zřením na předpis § 29 náhradového zákona ve znění zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb. na to, že prý o honebním právu nelze říci, že je přímo spojeno s držbou nemovitostí, kdyžť nikoli držba samotná, nýbrž teprve určitá výměra a určité vlastnosti pozemků soustředěných v držbě jedné osoby podmiňují vznik a výkon práva honebního. Než momenty právě uvedené jsou rozhodné jenom pro otázku, je-li přípustný s a m o s t a t n ý v ý k o n práva honebního (srv. znění § 2: »Právo myslivosti samostatně vykonávati přísluší toliko...«), nikoli však pro otázku, kdo je subjektem honebního práva. — — —

5050.

Administrativní řízení: * Nebylo-li rozhodnutí nižší stolice doručeno všem účastníkům sporné věci, nemůže vyšší stolice k rekursu onoho z účastníků, jemuž bylo doručeno, rozhodnutí to instancně meritorně přezkoumávat.

(Nález ze dne 26. října 1925 č. 22.434/24).

V ě c: Alois N. v Ž. proti zemskému správnímu výboru v Praze o úpravu služebního poměru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Podle dekretu z 30. května 1922 započítala správní komise hl. m. Prahy st-li pro postup jeden rok presenční služby a přiznala mu ve smyslu § 44 pražské služební pragmatiky požitky VIII/2 hodn. třídy. Odvolání, jež st-l z toho podal, sbor pro vyřizování stížností rozhodnutím z 25. listopadu 1922 částečně vyhověl uznáv, že se st-li za-

chovávají práva z usnesení ob. zastupitelstva ž-ského z 15. listopadu a 20. prosince 1918, jímž zařazen byl do kategorie B. Toto rozhodnutí nebylo st-li doručeno; bylo dodáno pouze obci pražské, která se z něho odvolala, a k jejímu rekursu zsv rozhodnutím z 31. ledna 1923 rozhodnutí stížnostního sboru částečně zrušil a uznal právem, že st-li přísluší nárok na zachování 4½ válečných roků jemu obcí ž-skou přiznaných, pokud jimi určena jest výše jeho služ. požitků, nikoli však pokud jimi jeho povinná služební doba zkrácena byla o 1½ roku, a že jest ho zařaditi do kategorie C.

Proti tomuto rozhodnutí, jež st-li bylo intimováno výměrem presidia rady a magistrátu hl. m. Prahy z 1. září 1924, směřuje stížnost, o níž nss uvážil:

Vyšší instance opravným prostředkem strany dovolaná jest příslušna o něm rozhodovati jen v zákonném pořadu instancí. Právním předpokladem jejího rozhodovacího oprávnění jest tedy, že o sporném právním poměru rozhodla již instance bezprostředně nižší. Tento předpoklad je splněn teprve tehdy, bylo-li rozhodnutí této nižší instance vydáno účinně proti všem účastníkům právního poměru, o němž dovolaná vyšší instance má k podanému rekursu judikovati, tedy bylo-li všem oněm účastníkům řádně doručeno. Že předpoklad ten jest splněn, musí vyšší stolice vzhledem k tomu, že pro adm. řízení rekursní není normy, která by — podobně, jak to činí pro řízení před nss § 27 zák. o ss — rekursní instanci ukládala míti zřetel k tomu, aby osoby na sporné věci zúčastněné byly před rozhodnutím jejím slyšeny a mohly práv svých hájiti — a ježto se dále jedná o zjištění její vlastní kompetence, zjistiti si z povinnosti úřední.

Proti tomu nelze namítnouti, že účastník, jemuž naříkaný akt nebyl doručen, není takovým opomenutím dotčen ve svých právech, poněvadž nedoručený akt proti němu nepůsobí. Arciť t e n t o akt nemá proti němu účinnosti. Avšak působí proti němu rozhodnutí v y š š í instance, které o sporném právním poměru bylo vydáno k rekursu druhého účastníka. A kdyby se připustilo, že proti tomuto rozhodnutí vyšší stolice může resp. musí se onen prvý účastník brániti jen věcně, aniž by mohl jako podstatnou vadu řízení namítati, že mu rozhodnutí nižší stolice nebylo doručeno, pak by beze své viny přicházel o jednu instanci.

Rozhodnutí stížnostního sboru z 25. listopadu 1922 st-li, jak ze spisů patrno, doručeno nebylo. Zsv k rekursu druhého účastníka sporného právního poměru, obce pražské, rozhodnutí ono přezkoumával a o sporném právním poměru rozhodl ve věci samé, aniž předem, jak bylo jeho povinností, zjistil, zda rozhodnutí stížnostního sboru řádným doručením stalo se účinným i proti druhému účastníku onoho poměru, t. j. proti st-li, čímž mu znemožnil eventuelně proti tomuto rozhodnutí pořadem stolic správních se brániti.

Porušil tedy žal. úřad nař. rozhodnutím vůči st-li zákonný pořad instancí, tím dotkl se jeho procesních práv, i bylo proto nař. rozhodnutí v základě § 6 zák. o ss zrušiti.